

vens § 125, som siger: „En Embedsmand, som under Udførelsen af sit Embede ulovlig anvender Hug og Slag eller anden Vold, straffes, for saa vidt Gerningen ikke efter sin øvrige Beskaffenhed medfører større Straf, med Bøder eller simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse“. Denne Paragraf var selvfølgelig oplagt til at benyttes overfor Hr. Sylow, men man benyttede den ikke; Dommeren sad fremdeles i sit Embede, i den Hørlighed, som han havde arbejdet sig op i, til Trods for at han havde gjort sig skyldig i Anvendelse af „Slag og Hug“, som der staar i Loven, overfor en Arrestant.

I det Tilfælde, her er nævnt, saavel som naturligvis i mangfoldige andre Tilfælde taler Straffeloven ogsaa klart og tydeligt sit Sprog om, hvorledes man kan straffe. § 123 siger saaledes: „Gør en Dommer sig i sin Dommervirksomhed forsættelig skyldig i nogen Uretfærdighed, straffes han med Embedsfortabelse og med Strafarbejde indtil 10 Aar eller under formildende Omstændigheder Fængsel, ikke under 1 Aar“. Skulde ikke det være at gøre sig skyldig i Uretfærdighed, at man tager Drengen dernede i Roskilde og tamper en Tilstaaelse ud af ham, eller at man tvinger Dagmar Petersen til at tilstaa uden at undersøge Sagen grundigt! Finder man, at § 123 ikke egner sig, skal jeg henlede Opmærksomheden paa § 126, der siger: „Naar en Undersøgelsesdommer i en Strafferetssag anvender ulovlige Tvangsmidler for at udpresse Tilstaaelse eller Forklaring, straffes han med simpelt Fængsel eller Embedsfortabelse eller under formildende Omstændigheder med Bøder“. Jeg synes, at der var Grund til at tage med nogenlunde haard Haand paa de Tilfælde af Misbrug, som de her nævnte to Klager aabenbarer, og hvis man ikke mener, her er Materiale nok, foreligger der jo et rigeligt Materiale fra Aarene forud. Jeg synes, man i saadanne Tilfælde i Stedet for en lemfældig Undersøgelse ved Hjælp af en Kollega til den, der har gjort sig skyldig i Anvendelsen af ulovlige Tvangsmidler, burde benytte Straffelovens § 126 og ved Hjælp af denne faa konstateret, om den paagældende har gjort sig skyldig i det, han sigtes for, eller om han er at frifinde, og hvis han har gjort sig skyldig — ja, hvorfor saa ikke for en Gangs Skyld anvende Straffeloven overfor en Assessor? Det, der er sket i Dagmar Petersen-Affæren, er ganske utvivlsomt, at man ved ulovlige Tvangsmidler har udpresset Tilstaaelsen. Systemet, som det er, er galt

nok, og naar man misbruger det gældende Inkquisitionssystem og Varetægtsarresten i den Grad, som det desværre er sket saa mange Gange i mangfoldige andre Tilfælde, der kunde fortjene at nævnes i denne Forbindelse, synes jeg dog, der var Grund til at statuere, at den Praksis, der anvendes indenfor Systemet er for gal. Jeg mener, at de Undersøgelser, der foretages overfor saadanne 10—16 Aar gamle Børn under dette System er i højeste Grad himmelraabende uretfærdige, de er i absolut Strid med sand Menneskefølelse, og det vilde være rimeligt, om man søgte at komme bort fra Systemet og den Praksis, som desværre har udviklet sig i Ly deraf. Jeg tillader mig derfor at anbefale den højtærede Justitsminister at bruge Straffeloven, at anvende de Midler, der staar til hans Raadighed, for at hidføre en mere human Praksis indenfor Retsplejevæsenet; selv om vi endnu maa lide under det nuværende System, vil det dog vistnok være muligt i væsentlig Grad at formindske Anvendelsen af Varetægtsarrest og Anvendelsen af Skabene overfor Børn og at dæmpe de stærke Ord, de stærke Trusler under Forhørene, særlig naar det drejer sig om Børn; jeg kan ikke tro andet.

Jeg erkender, at disse Affærer først og fremmest viser os Nødvendigheden af nye Reformers, og det er naturligt at spørge, om den højtærede Justitsminister agter at gøre Skridt til Reformers Indførelse for at komme bort fra dette fordærlige System. Under de nuværende Forhold holder jeg fornuftigvis principielt paa en virkelig gennemgribende Reform, paa Retsplejens Adskillelse fra Forvaltningen, paa Offentlighed og Mundtlighed, paa Anklageprincippet i Stedet for Inkquisitionssystemet, paa Nævninger, udtagne efter demokratiske Principper o. s. v. Kun en saadan Reform, fuldt demokratisk paa alle Punkter, kan bringe den Ro og Retssikkerhed, som Befolkningen nu savner. Det vilde være i høj Grad betryggende for Befolkningen at komme bort fra den nuværende Tilstand over til bedre. Jeg synes ogsaa, det maatte være af stor Betydning for Dommerstanden at komme bort fra denne Tilstand, under hvilken Dommerne altid er udsatte for at blive sigtet for at have øvet Handlinger, der kan bringes i Forbindelse med Straffeloven. Hvis Dagmar Petersen-Sagen var blevet behandlet for aabne Døre, havde le Maire undgaaet Sigtelsen, eller han havde maaske ladet være at